

nære Udgifter, saa oversteg Indtægterne i betydelig Grad det beregnede, og det lettede Forholdene overordentlig meget. Men nu vendes Forholdet om, og det kan vi ikke lukke Øjnene for. Derfor synes jeg, man ikke kan tillægge det nogen som helst Betydning, naar man til Spørgsmaalet om, hvad disse Love vil koste, siger: det behøver vi ikke at beskæftige os med, for disse Penge er skaffede til Veje. Jeg synes, man maa tænke paa de fremtidige økonomiske Forhold, paa, at der maa spares. Men Finansministeren har sparet overordentligt meget, idet Budgettet er gaaet ned fra 615 à 620 Mill. Kr. for forrige Aar til 550 Mill. Kr. for indeværende Finansaar, hvoraf de 40 Mill. Kr. er beregnede som Underskud. Om det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgerby) kan tale paa Københavns Kommunes Vegne, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge; jeg tror ikke, man kan sige, at han taler paa Statens Vegne. Det ærede 10de Medlem for Hovedstaden kan spørge sin Kollega og nære Ven, det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo), om de har Pengene i Esbjerg. Jeg er ganske sikker paa, at det har de ikke. Og det ærede Medlem kan spørge Landkommunerne, om de har Pengene, de vil svare: Nej, det har vi ikke. Overordentlig mange, maaske de allerfleste Landkommuner har sikkert i Øjeblikket forbrugt den Statsskat, de har opkrævet, og nu spekulerer man paa, hvordan man skal faa disse Penge betalt. Der er nogle, som siger: Vi maa skaffe Pengene til Veje ved at opkræve et ekstraordinært Kvartals Skat, men de fleste Landkommuner vil sikkert sige: Vi staar og har langt, langt større Beløb til gode hos Statskassen, og det kan vi gøre op. Saaledes staar Kommunerne i det i økonomisk Henseende. Naar det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) i Gaar gjorde op, at det Beløb, der her vil blive Tale om, ganske sikkert vil blive 65 Mill. Kr., gælder det sikkert kun det foreliggende Lovforslag, men Forslaget til Lov om Invalidrente vil bevirke, at Beløbet stiger langt højere, og vil man stille de fattigste lige saa gunstigt som Ægtepar, der har 900 Kr. aarlig, og ugifte, der har 600 Kr. aarlig, maa man sætte Minimumsbeløbet for de fattigste meget højere op, og det er mange, der vil blive Tale om, det gælder i hvert Fald alle dem, som nu faar Alderdomsunderstøttelse, og sikkert mange, mange flere. Det er derfor berettiget at sige, at dette Lovforslag ikke vil kunne vedtages her i Rigsdagen, førend

der er skaffet Klarhed over, hvad det vil koste, og over hele vor økonomiske Tilstand. Det er en ren økonomisk Frase, naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds siger, at vi har Pengene.

Hvor maa det ikke lyde latterligt, ikke alene her i Salen, men ogsaa ude omkring, hvis nogen der interesserer sig for det, at samtidig med, at Verdens største Socialøkonomer samles og raaber Varsko til alle: Vogt jer, I staar paa Katastrofens Rand, paa Bankerottens Rand, ikke alene Smaastaterne, men ogsaa Storstaterne, staar vi her og taler om, at det hele vil glide ganske let, man skal bare vedtage Loven og ikke spørge om, hvor Pengene skal komme fra. Nej, det maa vi have Besked om. Hvor meget man end raaber op om, at dette Lovforslag saavel som Lovforslaget om Invalidrente betyder et stort, socialt Fremskridt, vil jeg sige: Hvad kan det nytte med de store sociale Fremskridt, hvis der indtræder Statsbankerot i Europas Lande? Hvad kan det nytte, at man har store, pralende, sociale Love, naar man ikke er i Stand til at opfylde deres Bestemmelser? Jeg synes, det er Letsindighed at ville lade, som om dette Spørgsmaal ikke berører os.

Der er en vis Tilbøjelighed baade fra Regeringens Side og fra Regeringspartierne Side til at sige, at ved disse Lovforslag gaar man fra Understøttelsessystemet over til Pensionssystemet. Det kan man saamænd gerne sige, hvis man finder det Umagen værd, men hvordan tror man egentlig, det vil blive opfattet ude blandt Skatteborgerne? Der vil det alle Dage blive betragtet som en Understøttelse, uden Hensyn til, hvad der skrives i Lovene eller siges paa Rigsdagen, det vil blive betragtet som en Hjælp, man yder de fattigste, de daarligst stillede, og der er ingen Skam hverken ved at erkende det eller ved at modtage Hjælpen. Saa er Opfattelsen, og saaledes vil den vedblive at være, det Forhold kan man ikke ændre ved en Lovparagraf. Den eneste Maade, hvorpaa man i denne Sag kan komme bort fra Understøttelsesprincippet, er ved at gaa over til en Folkforsikring, hvor hver bidrager sit. Saa kan de paagældende sige: Jeg har i mine unge Aar bidraget til at hjælpe mig selv, dersom jeg ikke er i Stand til at sørge for mig selv i Alderdommen.

Der er en anden Ting, som jeg tror vil volde megen Fortrød. Jeg tror, det vil blive meget vanskeligt at faa Skatteyderne til at forstaa, at en Familie, der